

Προσφυγή-αγωγή του Girish Ojha κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε την 1η Ιουνίου 1993

(Υπόθεση T-36/93)

(93/C 178/11)

Ο Girish Ojha, κάτοικος Korbeel-Lo (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τους Jean-Noël Louis, Thierry Demaseure και Véronique Leclercq, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson, 1, rue Glesener, άσκησε την 1η Ιουνίου 1993 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων-ενάγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση που έλαβε στις 20 Οκτωβρίου 1992 η Επιτροπή να επανεντάξει, από την 1η Νοεμβρίου 1992, τη θέση του προσφεύγοντος-ενάγοντος στη Γενική Διεύθυνση «Απασχόληση, εργασιακές σχέσεις και κοινωνικές υποθέσεις» στις Βρυξέλλες,
- να ακυρώσει, εφόσον είναι αναγκαίο, την απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1992, με την οποία οι F. de Koster και J. P.rai κάλεσαν τον προσφεύγοντα-ενάγοντα να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες για την επιστροφή του στις Βρυξέλλες την 1η Νοεμβρίου 1992,
- να υποχρεώσει την καθής-εναγομένη να του καταβάλει, ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη του, το ποσό των 500 000 βελγικών φράγκων,
- να λάβει υπόψη την απόφαση του προσφεύγοντος-ενάγοντος να ασκήσει χωριστή αγωγή προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη,
- να καταδικάσει την καθής-εναγομένη στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα συμπίπτουν με τα προβληθέντα στην υπόθεση T-95/92 (1).

Όσον αφορά το αίτημα περί καταβολής χρηματικής ικανοποίησης, ο προσφεύγων-ενάγων θεωρεί ότι η ίδια η Επιτροπή αναγνώρισε, με το υπόμνημα απαντήσεως στην υπόθεση T-95/92 P, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση του προκάλεσε ηθική βλάβη, η ικανοποίηση της οποίας με την καταβολή των αποζημιώσεων που προβλέπονται στο παράρτημα VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως δεν μπορεί να είναι παρά μόνο «μερική».

Επιπλέον, κατά του προσφεύγοντος-ενάγοντος εκτοξεύθηκαν διάφορες κατηγορίες που συνιστούν δυσφήμιση, χωρίς η Επιτροπή να διεξαγάγει καμία έρευνα πριν λάβει την απόφαση περί επανεντάξεως. Τούτο αποτελεί πταίσμα που συνεπάγεται την καταβολή χρηματικής ικανοποίησης.

Εξάλλου, πρέπει να αποκατασταθεί η ζημία που υπέστη ο προσφεύγων-ενάγων στον επαγγελματικό και περιουσιακό τομέα και σε σχέση με τη μίσθωση ή αγορά ακινήτων, ζημία που οφείλεται στην απαράδεκτη κατάσταση αβεβαιότητας που επικρατούσε στις σχέσεις του με την Επιτροπή.

(1) ΕΕ αριθ. C 326 της 11. 12. 1992.

Προσφυγή του Alex Michael Stahlschmidt κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 3 Ιουνίου 1993

(Υπόθεση T-38/93)

(93/C 178/12)

Ο Alex Michael Stahlschmidt, κάτοικος Bourglinster (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τον Georges Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Fiduciaire Myson, 1, rue Glesener, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 3 Ιουνίου 1993 προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1992, με την οποία ο προσφεύγων υποχρεώνεται να επιστρέψει, ως αχρεωστήτως καταβληθέντα, τα ποσά που του καταβλήθηκαν ως αποζημίωση αποδημίας από την 1η Οκτωβρίου 1987 έως την 1η Ιουλίου 1992,
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:

Ο προσφεύγων προσβάλλει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να αναζητήσει, ως αχρεωστήτως καταβληθέντα, τα ποσά που του κατέβαλε ως αποζημίωση αποδημίας από την 1η Οκτωβρίου 1987, ημερομηνία κατά την οποία απέκτησε την ιθαγένεια του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου έχει την έδρα του το όργανο στο οποίο υπηρετεί.

Ο προσφεύγων εκτιμά συναφώς ότι, κατά το άρθρο 85 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των Υπαλλήλων, η αναζήτηση ποσού που καταβλήθηκε αχρεωστήτως επιτρέπεται μόνον αν ο λαβών εγνώριζε το παράνομο, της καταβολής ή αν το παράνομο αυτό ήταν τόσο προφανές, ώστε δεν ήταν δυνατόν να' το αγνοεί.

Όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, ήδη αμέσως μετά την αλλαγή της ιθαγενείας του, ενημέρωσε με δική του πρωτοβουλία το καθού, το οποίο δεν αντέδρασε στην πληροφορία αυτή μέχρι τις 25 Ιουνίου 1992. Τουναντίον, κατά τη διάρκεια όλης αυτής της περιόδου, το καθού εξακολούθησε να καταβάλλει στον προσφεύγοντα την αποζημίωση αποδημίας. Όσον αφορά το επιχείρημα του καθού ότι διαδιδάστηκε στον προσφεύγοντα ατομικό δελτίο πληροφοριών της 12ης Ιουνίου 1989, με το οποίο διευκρινιζόταν ότι η αποζημίωση αποδημίας είχε ανασταλεί από την 1η Οκτωβρίου 1987, ο προσφεύγων αρνείται κατηγορηματικά ότι έλαβε τέτοιο δελτίο. Εξάλλου, ακόμη και αν είχε λάβει γνώση της αναστολής, αυτή δεν προέκυπτε σαφώς από το εν λόγω δελτίο.

Όσον αφορά την προϋπόθεση σχετικά με το προφανές του παρανόμου, ο προσφεύγων υπενθυμίζει ότι η δεύτερη αυτή περίπτωση λαμβάνεται κατά κανόνα υπόψη μόνο όταν συντρέχει δόλος ή αμέλεια. Ο προσφεύγων όμως ενημέρωσε αμέσως τη διοίκηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για την αλλαγή της ιθαγενείας του.

Εξάλλου, ο προσφεύγων, ο οποίος δεν είναι νομικός, μπορούσε ευλόγως να πιστέψει, διαβάζοντας το άρθρο 4 παράγραφος 1 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, ότι, ανεξαρτήτως της αποκτήσεως κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του της ιθαγενείας του κράτους στο έδαφος του οποίου βρίσκεται ο τόπος υπηρεσίας του, ενώ προηγουμένως δεν είχε την ιθαγένεια αυτή, δικαιούνταν να εξακολουθήσει να λαμβάνει και στο μέλλον την αποζημίωση αυτή, η οποία του χορηγούνταν στο παρελθόν· η πεποίθηση αυτή ενισχύθηκε, άλλωστε, από την έλλειψη αντίθετης δηλώσεως εκ μέρους της διοικήσεως, η οποία αντέδρασε αφού είχαν ήδη παρέλθει πέντε έτη και οκτώ μήνες από τη σχετική πληροφορία που παρέσχε ο ίδιος ο προσφεύγων.

Διαγραφή της υποθέσεως T-41/92 (1)

(93/C 178/13)

Με Διάταξη της 14ης Μαΐου 1993, το τρίτο τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-41/92: Fernando Gouveia κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

---

(1) ΕΕ αριθ. C 173 της 9. 7. 1992.